

άφραγκη και έγκυος

ο γυναικολόγος ανεβάζει το κασέ ανάλογα με το πόσες μέρες χρειάζεται για να πάρει την απόφαση για έκτρωση.

οι γονείς της ψήνονται να δουν εγγονάκι, οπότε δεν παίζει χρηματική βοήθεια από εκεί.

θα πήγαινε στο δημόσιο, αλλά στο νοσοκομείο της πόλης της οι γιατροί συχνά αρνούνται να κάνουν εκτρώσεις όταν δεν κινδυνεύει άμεσα η ζωή της γυναίκας.

άσε που και εκεί το φακελάκι μάλλον δε θα το γλίτωνε.

νέος στην πόλη χωρίς πολλές παρέες

πρέπει να μείνει μια εβδομάδα σε καραντίνα, γιατί είναι θετικός στον COVID.

νιώθει υπερβολικό άγχος, πίεση στον θώρακα, οι τέσσερις τοίχοι τον βαραίνουν και θέλει να μιλήσει με κάποιον, αλλά δε ξέρει αν το έχει να βγει έξω από το σπίτι.

οι ψυχολόγοι του ζητάνε 30 ευρώ για διαδικτυακή συνεδρία και στη δημόσια γραμμή υποστήριξης «η κλήση προωθείται».

κάνει υπομονή και ελπίζει να του περάσει σύντομα ο πανικός, όπως και ο βήχας.

αγχωμένη με τα ΣΜΝ

ρωτάει τους συντρόφους της αν έχουν έλκυσμα για εξετάσεις τώρα τελευταία και της λένε πως δεν έχουν εμφανίσει κάτι ασυνήθιστο.

το εμβόλιο για τον HPV, που θα την προστάτευε λίγο περισσότερο, δεν το έχει κάνει κανείς τους, γιατί κανείς δεν ενημερώνει τα αγόρια από μικρά για την ύπαρξη του.

εντέλει, πηγαίνει στους γυναικολόγους ανελλιπώς να της κάνουν με αφρόντιστο τρόπο εξετάσεις και με ακόμη πιο αφρόντιστο λόγο μαθήματα ηθικής.

κι αναρωτιέται πότε η επιστημονική κοινότητα θα σταματήσει να ασχολείται με τα σώματα μας λες και υπάρχουνε μόνο για να κάνουμε παιδιά.

μετανάστρια ανασφάλιστη με υψηλό πυρετό

ανησυχεί για την κατάσταση της και θέλει να πάει στο νοσοκομείο.

όμως, αν πάει στα επείγοντα και καταλήξει στα κρατητήρια;

αλλά και χαρτιά να είχε, σε τι γλώσσα θα μιλούσε, αφού δεν υπάρχει ούτε ένας διερμηνέας;

ελπίζει ο πυρετός να πέσει από μόνος του.

οι γιατροί θα μάθουν επιτέλους να μιλάνε;

με το αριστερό βλέφαρο πεσμένο πήγε σε έναν νευρολόγο.

στα πρώτα 5' ξεκίνησε να της λέει με περίσσια αυτοπεποίθηση ότι έχει ένα αυτοάνοσο και σταδιακά θα μείνει παράλυτη, στην καλύτερη μόνο από τη μία πλευρά.

της είπε ότι θα χρειαστούν, βέβαια, και άλλες εξετάσεις για να επιβεβαιωθεί αυτό, κάτι που δεν τον απέτρεψε όμως από το να κάνει τη διαγνωσάρα.

τελικά, πήγε σε άλλο γιατρό (βασικά σε άλλους τρεις για να είναι σίγουρη) και ήταν απλώς μια συνέπεια του θυρεοειδή της.

αλλά αυτό δεν αλλάζει το ότι έχασε για έναν μήνα τον ύπνο της και τον μισό μισθό της στις επισκέψεις.

πονάει δόντι; βγάλε δόντι

θέλει να βγάλει τον φρονιμίτη, γιατί δεν αντέχει τον πόνο.

οι ιδιώτες ζητάνε μέχρι και 100 ευρώ, που δε διαθέτει.

άλλωστε η (δωρεάν) παροχή φροντίδας για οδοντιατρικά προβλήματα θεωρείται πολυτέλεια.

μάλλον θα το βγάλει μόνος του με πένσα.

επιρρηπής στην αμυγδαλίτιδα

ξύπνησε με πυρετό και πολύ πόνο. ξέρει πως για ακόμη μια φορά είναι αμυγδαλίτιδα.

θέλει άδεια για τη δουλειά και επειδή το αφεντικό του είναι μαλάκας (ή επειδή ο νόμος για τα εργασιακά είναι μαλάκας, δεν έχει καταλάβει) πρέπει να πάει στο δημόσιο για να πάρει άδεια άνω των 3 ημερών - και καμιά αντιβίωση, την 3η για φέτος.

το κέντρο υγείας της γειτονιάς δεν έχει ραντεβού και στο νοσοκομείο περίμενε 10 ώρες. πρέπει τελικά να ξαναπάει σε 3 μέρες, γιατί οι γιατροί στα επείγοντα δε μπορούσαν να του γράψουν παραπάνω άδεια.

κάτι γραφειοκρατικό είπαν.

γιατρίνα ειδικευόμενη

κάνει σερί εφημερίες και με δυσκολία στέκεται για να πάει στη δουλειά της.

ο ανώτερός της τη φορτώνει με όλα τα δύσκολα περιστατικά, την πιέζει να είναι πιο διεκπεραιωτική στη δουλειά της και να μην είναι τόσο «ευαίσθητη».

θέλει να πάρει λίγο χρόνο να σκεφτεί πώς θα μπορούσε να έχει μια σχέση φροντίδας και εμπιστοσύνης με τους ασθενείς.

αλλά πότε να το κάνει αυτό; καλά-καλά δεν προλαβαίνει να τους δει. εδώ και δύο χρόνια ούτε άδεια δε μπορεί να πάρει.

Πολλές ξεχωριστές ιστορίες, που όλες έχουν κάτι κοινό. Είναι ιστορίες μοναξιάς απέναντι στο σύστημα παροχής υπηρεσιών περίθαλψης. Για να σπάμε τη μοναξιά συλλογικά, ξεκινάμε να μιλάμε για όσα βιώνουμε από την πρώτη κιόλας στιγμή που ερχόμαστε αντιμέτωπες με ένα ζήτημα υγείας. Από τα ραντεβού που δε βρίσκουμε ή που βρίσκουμε αλλά είναι σε 5 μήνες και τις πολύωρες αναμονές ακόμα και στα επείγοντα, μέχρι την ολοκλήρωση μιας θεραπείας. Συζητάμε πώς συχνά τρέχουμε μόνες μας, να βγάλουμε άκρη με τους δαιδαλώδεις διαδρόμους των νοσοκομείων, με τη σχετική γραφειοκρατία, με τις αντιφατικές δηλώσεις του υγειονομικού προσωπικού, για να ανακαλύψουμε πόσο δωρεάν δεν είναι, τελικά, η δημόσια υγεία. Πως τα επείγοντα είναι μονόδρομος για τους ανασφάλιστους και μη ασφαλής χώρος για τους μετανάστες που δεν έχουν χαρτιά. Πως όλοι αυτοί είναι κάποιοι από τους λόγους, που μας ωθούν ενίοτε να πληρώνουμε από την τσέπη μας για να γίνουν όλα πιο γρήγορα και λιγότερο επώδυνα.

Όμως, είτε πληρώσουμε είτε καταφέρουμε να χρησιμοποιήσουμε μία από τις δημόσιες δομές υγείας, συχνά συναντάμε συμπεριφορές που υποτιμούν εμάς, το σώμα μας και τον χρόνο μας. Μοιραζόμαστε την ανασφάλεια που βιώνουμε για τις προτεινόμενες λύσεις από ειδικούς που μας βλέπουν ούτε για 5', τη δυσκολία να κάνουμε ερωτήσεις σε μία ιατρική αυθεντία, την απελπισία μας όταν μία άλλη ιατρική αυθεντία ακυρώνει εντελώς μια προηγούμενη.

Γι' αυτό ξεκινάμε να μιλάμε και για την ποιότητα υπηρεσιών υγείας που θέλουμε. Που δε μπορεί να

υπάρξει χωρίς να συναντηθούμε με τους υγειονομικούς σε διεκδικήσεις για καλύτερες συνθήκες εργασίας, μη εξοντωτικά ωράρια, δυνατότητα λήψης αδειών, προσλήψεις και τον απαραίτητο υλικοτεχνικό εξοπλισμό. Ψάχνουμε κοινές λύσεις στα «ατομικά» μας προβλήματα, σκεφτόμαστε τρόπους να μειώσουμε τις αποστάσεις ανάμεσα σε ειδικούς και μη, συζητάμε για τους συλλογικούς αγώνες που θέλουμε να τρέξουμε για τη συνολική μας ανατίμηση.

ΜΕΧΡΙ ΟΙ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΝΤΩΣ ΔΩΡΕΑΝ, ΠΟΙΟΤΙΚΕΣ, ΑΜΕΣΕΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ

ΛΟΥΠΑ

κοινότητα συνάντησης & αγώνα φοιτητριών, ανέργων, επισφαλών χαμένων παιδιών

ανοιχτή συνέλευση

κάθε Πέμπτη 20:30

στην κατάληψη

Φάμπρικα Υφανέτ

loupa.espivblogs.net

ΕΝΑ
ΜΗΛΟ
ΤΗΝ
ΗΜΕΡΑ
ΔΕ
ΦΤΑΝΕΙ